

UZASADNIENIE

Powód M. B. (1) w dniu 18.09.2017 r. (data prezentaty). złożył pozew przeciwko Skarbowi Państwa Dyrektorowi Aresztu Śledczego W. S. o zasądzenie na jego rzecz łącznej kwoty 20 000 zł. Przy czym wskazał, że kwotę 15 000 zł chce przekazać na cel społeczny dla Szpitala (...) przy ul. (...) w W. . Natomiast kwotę 5000 zł dochodzi dla siebie za naruszenie dóbr osobistych, zdrowia psychicznego, wizerunku osobistego , imienia i nazwiska oraz narażenie na bezpośrednią utratę zdrowia lub życia , oraz nie zapewnienie odpowiedniego bezpieczeństwa. Jako podstawę prawną wskazał na art. 23 k.c. i 24 k.c.

W uzasadnieniu swojego żądania wskazał, że w okresie od początku sierpnia 2017 r. do 17.08. 2017 r. kiedy odbywał karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym S. był zatrudniony jako pracownik fizyczny sprzątający teren, wówczas dochodziło w stosunku do niego do przemocy fizycznej i psychicznej jakiej doświadczył od współosadzonych zatrudnionych razem z nim . Po kilku takich sytuacjach przestał wychodzić do pracy obawiając się znęcania nad nim przez współosadzonych. Zgłosił tą sytuację nadzorującemu pracę św. K. K. (1) pracownikowi cywilnemu. Wówczas został ukarany za odmowę wyjścia do pracy i spotkał się z wyzwiskami oraz groźbami . Współwięźniowie dowiedzieli się od K. K. (1) że powód się poskarżył i przypalali go gorącą lufką od papierosów, jak i uderzali pięściami w jego rękę. Zdarzenie to miało miejsce w pomieszczeniu składowania śmieci, gdzie nie ma monitoringu. Spowodowało to, że zwolniono powoda z pracy i stracił możliwość zarobkowania, co było dla powoda istotne gdyż zarobione pieniądze przekazywał na zasądzone od niego alimenty. Przyprawilo to powoda o dodatkowy stres i pojawiły się stany lękowe związane z brakiem poczucia bezpieczeństwa, obawiał się jak przetrwa do czasu zakończenia kary.

Powód nadto podał, że 27.09.2017 r. poinformował o zdarzeniu Dyrektora Aresztu dzwoniąc do Dyrektora z telefonu więziennego. Powód poinformował także psychologa i wychowawcę. Odbyła się rozmowa z Dyrektorem w obecności koordynatora pawilonu D. Po rozmowie na drugi dzień powód został przeniesiony do pawilonu B 4 ze względu na bezpieczeństwo.

(pозew k 1, pismo pełn. powoda k-16)

Na ostatniej rozprawie powód podtrzymał powództwo żądając zasądzenia kwoty 20 000 zł z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty , oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym zasądzenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.(k- 309) .

Pozwany w odpowiedzi na pozew powództwa nie uznał i wniósł o jego oddalenie, oraz o zasądzenie kosztów procesu. Wskazał, że powód przebywał w AŚ. S. w W. kilkanaście razy w latach 2015 i 2016 r. i przebywa od dnia 27.04.2017 r do chwili obecnej. Pozwany przyznał, że powód był zatrudniony w dniach od 23.05.2017 r. do 17.07.2017 r. (nieodpłatnie) i od dnia 18.07 2017r. do dnia 21.08.2017 r. odpłatnie jako sprzątający. Pozwany przyznał także, że we wrześniu 2017 r. powód zgłosił pozwanemu, że osadzeni M. W. (1), M. S. (1), P. D. (1) mieli się nad nim znęcać wielokrotnie fizycznie i psychicznie. Pozwany zarządził czynności wyjaśniające , które nie potwierdziły zarzutów powoda.

Odpowiedź na pozew ((k- 33)

Sąd ustalił stan faktyczny:

Powód M. B. (1) był osadzony w AŚ. W. S. od dnia 27.04.2017 r. do dnia 17.07.2017 r a następnie od dnia 23.08.2017 r. do 21.08.2017 r. odpłatnie jako sprzątający i sortujący śmieci. Do pracy i z pracy powód był transportowany przez pracownika cywilnego K. K. (1), który nadzorował pracę osadzonych.

Zadaniem osadzonego M. B. (1) było zebranie śmieci z oddziału i przeniesienie ich do sortowania i posortowanie. Wykonując tę czynność powód spotykał się z innymi osadzonymi albo pod okiem kamer albo przy obecności nadzorującego pracę św. K. K. (1) , który zeznał, że pomieszczenie wiaty gdzie znajdują się narzędzia do sprzątania

nie jest monitorowane. Jednocześnie świadek zeznał, że nie ma możliwości żeby osoby będący pracownikami pralni udały się do tego pomieszczenia bez nadzoru.

W dniu 27.09.2017 r. osadzony powód (po złożeniu niniejszego pozwu 18.09.2017r.) złożył do Dyrektora AŚ. oświadczenie , że od początku sierpnia 2017 r. do 17.08.2017 r. będąc zatrudniony jako sprzątający teren jednostki był bity po rękach przez innych osadzonych , przypalany lufką , kopany po nogach i brzuchu oraz znęcano się nad nim psychicznie i fizycznie. Jako sprawców tych czynów wskazał na osadzonych św. M. S. (1) , M. W. (1) i P. D. (2)(którzy pracowali w pralni).

Dyrektor jednostki podjął decyzję o przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego. Powoda w tym samym czasie doprowadzono do ambulatorium , gdzie dokonująca oględzin pielęgniarka nie stwierdziła żadnych śladów na ciele powoda znęcania się nad nim. Także oddziałowi pełniący służbę w oddziale mieszkalnym w którym zakwaterowany był powód od 1 do 17.08.2017 r. poinformowali w sporządzonych notatkach służbowych, że w czasie przeprowadzanych kontroli osobistych we wskazanym okresie u osadzonego M. B. (1) nie zauważyli żadnych śladów mogących świadczyć o znęcaniu się fizycznym . Sam osadzony również nie informował ich o przemocy stosowanej wobec niego.

W dniu 1.08.2017 r. sporządzono wniosek o wymierzenie kary osadzonemu M. B. (1), kary dyscyplinarnej za niezasadnioną odmowę wyjścia do pracy. Wniósł o to św. K. K. (1). Osadzony był konsultowany przez lekarza i nie otrzymał zwolnienia z pracy. Został ukarany za odmowę wyjścia do pracy. Taka sytuacja powtórzyła się 9.08.2017 r. i 14.08.2017 r. kiedy osadzony odmówił wyjścia do pracy. Wymierzono mu karę. Wówczas twierdził, że odmowa wyjścia do pracy podyktowana była brakiem porozumienia z innymi osadzonymi. Św. K. zwrócił się wówczas do Dyrektora AŚ. o rozważenie zmiany miejsca pracy osadzonego B. wobec jego odmów wyjścia do pracy. Powód w tym okresie rozmawiał z psychologiem, któremu nie zasygnalizował znęcania się nad nim przez współosadzonych, jak również nie zasygnalizował tego wychowawcy. Z rozmowy wygenerowanej w systemie NEO-Net (zapis rozmowy) wynika, że powód oświadczył wychowawcy , że nie wyszedł do pracy bo bolał go kręgosłup. W dniu 21.08.2017 r. w rozmowie z wychowawcą poprosił o zmianę pracy bo nie odpowiada mu charakter wykonywanych czynności. W dniu 28.09.2017 r. po złożeniu oświadczenia (w dniu 27.09.2017 r.) w rozmowie z psychologiem i wychowawcą odmówił rozmowy na temat złożonego oświadczenia o znęcaniu się , uważał , że sprawa dotyczy tylko jego i przełożonych.

Powód pomiędzy 1 a 17 sierpnia 2017 r. nie poinformował przełożonych o tym aby miał być szykanowany przez innych osadzonych , którzy się nad nim znęcali fizycznie i psychicznie. K. Z. pełniący służbę jako Oddziałowy w okresie objętym pozwem przy przeprowadzonej kontroli osobistej osadzonego powoda nie zauważył śladów pobicia . (notatka służbowa z dnia 29.08.2017 r. k-111) . W dniu 3.08.2017 r. odbyła się rozmowa z psychologiem (k-13 akt osobowych) w której powód bagatelizował sytuację swojej odmowy wyjścia do pracy. Z informacji uzyskanych od przełożonego w pracy jak wskazał psycholog osadzony nie przykładał się do pracy , wymagał nadzoru i kontroli. Jak wskazał starszy wychowawca M. B. (2) w notatce służbowej z dnia 21.08.2017 r. osadzony powód zgłosił się na rozmowę i oświadczył , że nie chce dłużej pracować w dotychczasowym miejscu pracy pomimo, że ma etat odpłatny , stwierdził, że nie odpowiada mu charakter czynności, które wykonuje . Chciał wydawać posiłki na oddziałach.

Przeprowadzone czynności wyjaśniające przez AŚ. Nie potwierdziły prawdziwości twierdzeń osadzonego powoda, nie znaleziono żadnych dowodów , które potwierdzałyby twierdzenia powoda o znęcaniu się współosadzonych nad powodem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy oraz zeznań powoda (k- 195) , zeznań świadków P. D. (2), (k-82) , M. S. (2), (k-83) , K. K. (1) (k- 83) , M. B. (2) (k-197) , D. C. (k- 198) A. T. (k- 198) A. W. (k- 199) M. K. (k- 290) , akt osobowych osadzonego powoda.

Sąd pominął dowód z zeznań św. M. W. (1) na zasadzie art. 235² § 1 ust 2,4,5 k.p.c. uznając że okoliczności na jakie został zgłoszony świadek zostały w sposób dostateczny wyjaśnione o czym świadczy bogaty materiał dowodowy, jak też uznając, że dowód ten zmierza do przewlekłości postępowania w świetle ciągłego nie stawianictwa świadka, jak również niedoprowadzenie świadka na rozprawę przez policję.

Sąd zważył :

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu.

Powód domagał się zasądzenia kwoty 20 000 zł z tytułu zadośćuczynienia wobec naruszenia jego dóbr osobistych.

Podstawą dochodzonego roszczenia były przepisy art. 23 k.c. art. 24 k.c. oraz art. 448 k.c. Z art. 24 k.c. wynika, że w razie bezprawnego naruszenia dóbr osobistych danej osoby może ona żądać z tego tytułu zadośćuczynienia pieniężnego . Nie każde naruszenie dobra osobistego stanowi podstawę do udzielenia cywilnoprawnej ochrony albowiem ochrona taka może być pokrzywdzonemu przyznana jedynie wtedy gdy naruszenie dobra osobistego ma charakter bezprawny. Pojęcie bezprawności oznacza ujemną ocenę zachowania się opartą na sprzeczności tego zachowania z porządkiem prawnym , na sprzeczności z obowiązującymi przepisami ustawy bądź regułami wynikającymi z zasad współżycia społecznego (Sąd Apelacyjny w Warszawie ICA 1584/12 Leks 1327625) . Zaś art. 23 k.c. wskazuje katalog dóbr osobistych między innymi zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia , nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, katalog ten jest otwarty.

Art. 448 k.c. stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego Sąd może przyznać temu czyje dobro osobiste zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia winy bowiem przesłanką zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dobra osobistego jest krzywda wyrządzona z winy umyślnej lub nieumyślnej (SN ICSK 319/07 Lex nr 448025) .

Przenosząc stosowanie tych przepisów na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że powód twierdził, że zostały naruszone jego dobra osobiste. takie jak zdrowie psychiczne, wizerunek osobisty imienia i nazwiska oraz narażenie powoda bezpośrednio na utratę zdrowia. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło twierdzeń powoda. Powód twierdził, że był przypalany lufką od papierosów , że był bity przez św. P. D. (3), M. S. (2) czy M. W. (1). Jednocześnie twierdził, że zgłaszał ten fakt zarówno wychowawcy jak i psychologowi. Zarówno świadkowie zgłoszeni przez powoda św. P. D. (1) jak i św. M. S. (2) nie potwierdzili twierdzeń powoda. Także postępowanie wyjaśniające wewnętrzne przeprowadzone natychmiast po zgłoszeniu w dniu 27.09.2017 r. przez powoda znęcania się nad nim i złożenie oświadczenia Dyrektorowi AŚ. (k-108) nie wykazało aby powód był przez współosadzonych D., S. i W. szykanowany, bity czy torturowany.

Powód jak wynika z zeznań świadków wychowawcy, psychologa M. B. (2) (k-197) M. K. (k- 290) oraz notatek urzędowych znajdujących się w teczce osobowej osadzonego powoda nie zgłaszał do nich żadnych uwag co do szykan ze strony współwięźniów i nie żądał żadnej pomocy. Gdyby to zgłaszał wszczęte zostałyby procedury (k- 83). Także św. K. K. (1), który nadzorował pracę osadzonego powoda zeznał, że osadzony powód nie zgłaszał do świadka , że jest szykanowany , że ktoś się nad nim znęca z innych współosadzonych a codziennie odprowadzał osadzonego do pracy. Gdyby to zgłaszał wówczas świadek zobowiązany byłby sporządzić na tę okoliczność notatkę a takiej notatki nie sporządził. Natomiast zaistniała inna sytuacja osadzony odmówił wyjścia do pracy tłumacząc tą decyzję bólem kręgosłupa . Także oddziałowy jak wynika z jego notatki służbowej z dnia 29.08. 2017 r. (k- 111) przeprowadził kontrolę osobistą osadzonego i nie zauważył śladów pobicia na ciele powoda oraz żadnych innych symptomów mogących świadczyć o znęcaniu się nad osadzonym powodem. Wychowawca osadzonego powoda wskazał, iż powód nie przykładał się do pracy , wymagał stałej kontroli. Gdyby coś się działo to poszkodowany osadzony zgłasza to funkcjonariuszowi działu ochrony, wychowawcy, psychologowi i przełożonemu.

Powód miał niechęć do pracy którą wykonywał, odbiór śmieci z oddziałów a następnie ich segregacja to powodowi nie odpowiadało i chciał ją zmienić. W ocenie Sądu istotne znaczenie dla oceny zdarzeń mają poszczególne daty.

Powód twierdził, że od początku sierpnia 2017 r. do 17. sierpnia 2017 r. był torturowany, jednakże nie ma na tę okoliczność żadnego wiarygodnego dowodu. Powód nikomu tego nie zgłosił w okresie pomiędzy początkiem sierpnia a 17 sierpnia 2017 r. Gdyby faktycznie w tym okresie ktoś się nad nim znęcał bił go przypalał go lufką od papierosów, to niewątpliwie doświadczając bólu fizycznego zgłosiłby to przełożonym, obrona bowiem jest odruchem naturalnym

człowieka, nikt nie chce cierpieć i znosić bólu jeśli można tego uniknąć wszczynając odpowiednie procedury w czasie pobytu w Areszcie Śledczym. A zatem powód nie robi nic, co również wskazuje na to że nie było żadnego znęcania się przez współosadzonych.

W dniu 18.09. 2017 r. nie zgłaszając Dyrektorowi AŚ. w dalszym ciągu znęcania się nad nim nie dążąc do wyjaśnienia sprawy wewnątrz Aresztu powód składa do Sądu niniejszy pozew o zadośćuczynienie żądając zasądzenia pokażnej kwoty. Już w trakcie kiedy przed Sądem zawisła sprawa powód „zbiera” dowody na potwierdzenie swojego stanowiska i w dniu 27.09. 2017 r. a więc po 9 dniach od złożenia pozwu składa oświadczenie Dyrektorowi Aresztu Śledczego o znęcaniu się nad nim przez współosadzonych. Dyrektor w takiej sytuacji ma obowiązek wszcząć postępowanie wyjaśniające. Postępowanie wyjaśniające kończy się w dniu 9 października 2017 r. stwierdzeniem, że nie stwierdzono uchybień i nieprawidłowości w sposobie wykonywania czynności służbowych przez funkcjonariuszy . Opisane przez osadzonego M. B. (1) sytuacje nie miały miejsca. Przed Sądem również powód nie udowodnił aby opisane przez niego sytuacje zdarzenia miały miejsce. W ocenie Sądu nie było żadnych przeszkód aby zgłosić nieprawidłowości, jeśli takie były bezpośrednio wychowawcy w chwili kiedy te nieprawidłowości zaistniały. Powodowi również nie towarzyszył lęk przed ew. „zemstą” współosadzonych, albowiem ostatecznie zgłosił nieprawidłowości , które się nie potwierdziły w toku postępowania dowodowego przed Sądem.

Zgodnie zaś z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.(ciężar dowodu w znaczeniu materialnym) .A zatem skutki nieudowodnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ponosi strona, która powołuje się na te fakty , nie przedstawiła dowodów na ich potwierdzenie. Zdaniem Sądu ocena materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie pozwala na przyjęcie iż powód wskazał zasadność swojego roszczenia . Z tych względów powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 102 k.p.c. bowiem powód nie posiada majątku , dochodów umożliwiających pokrycie kosztów procesu , z których mógłby się zaspokoić pozwany. Sąd przyznał wynagrodzenie pełnomocnikowi z urzędu powoda adw. M. W. (2) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu zgodnie z Rozp. Min. Spr. z 28.09.2002 w sprawach opłat za czynności adwokackie w wysokości 4 428 zł (w tym podatek VAT).

Sędzia Lucyna Wądołowska

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

Sędzia Lucyna Wądołowska